

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 lutego 2020 r.

Pozycja 72

POSTANOWIENIE z dnia 31 grudnia 2019 r. Sygn. akt Ts 41/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska – przewodniczący i sprawozdawca
Jarosław Wyrembak
Zbigniew Jędrzejewski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 31 maja 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej K.G.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 5 marca 2018 r. (data nadania), K.G. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność art. 398⁹ § 1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) w zakresie, w jakim:

1) uzależnia przyjęcie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy do rozpoznania od spełnienia arbitralnych przesłanek, niepoddających się obiektywnej kontroli, a ponadto nie przewiduje środków odwoławczych od postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) decyzję o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania uzależnia od niezaskarżalnego postanowienia wydanego przez Sąd Najwyższy w składzie jednoosobowym,

z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 78 zdanie pierwsze, art. 175 ust. 1, art. 176 ust. 1 oraz art. 183 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowieniem z 31 maja 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu stwierdzając że, po pierwsze, skarżący nie uzupełnił braków formalnych skargi, albowiem nie udokumentował daty otrzymania postanowienia Sądu Najwyższego z 19 października 2017 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie SN), po drugie, skarga została wniesiona po upływie terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący wniósł o nadanie skardze dalszego biegu. Jego zdaniem brak udokumentowania daty doręczenia postanowienia SN było niezawinione, ponieważ wynikało z przyczyn zewnętrznych, niezależnych od niego (protest pracowników sądu), a więc nie powinien on z tego powodu ponosić negatywnych konsekwencji w postaci zamknięcia mu drogi do „poszukiwania sprawiedliwości”. Ponadto, zdaniem skarżącego data, doręczenia odpisu powyższego orzeczenia została uprawdopodobniona, co wynika z załączonych do skargi pism oraz orzeczeń.

Niezależnie od powyższego skarżący zarzucił, że Trybunał błędnie uznał, iż skarga została wniesiona po terminie. Wskazuje on, że osobiście wniósł „pismo – skargę” 24 stycznia 2018 r.

Jak twierdzi skarżący: „pismem z 6 lutego 2018 r. Biuro Służby Prawnej Trybunału Konstytucyjnego Wydział do Spraw Wstępnej Weryfikacji Pism Inicjujących Postępowanie przed Trybunałem [...] potraktował[o] [jego] pismo jako skargę konstytucyjną i wezwał[o] go do uzupełnienia jej braków formalnych. Pismo to było jednak nadane listem zwykłym. Trybunał Konstytucyjny pismem z 19 lutego 2018 r. [...] ponownie przysłał odpis pisma z 6 lutego 2018 r., pouczając [go], że wskazany 7-dniowy termin do usunięcia braków formalnych będzie liczony od dnia doręczenia pisma z 19 lutego 2018 r.”. Jako datę doręczenia skarżący wskazuje 27 lutego 2018 r. Skarga natomiast została wniesiona 5 marca 2018 r., co oznacza, że termin do jej wniesienia został dochowany.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

3. Trybunał Konstytucyjny ponownie stwierdza, że wskazanie terminu doręczenia ostatecznego orzeczenia w jednym z pism kierowanych do Sądu Najwyższego nie może być uznane za spełnienie wymogu udokumentowania tej daty.

Art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK nie określa wprawdzie formy dokumentu, jaki powinien być przedstawiony przez skarżącego, ale niewątpliwie musi być to dokument wiarogodny, z którego jednoznacznie wynika data otrzymania przez skarżącego ostatecznego orzeczenia. Takim dokumentem jest w szczególności zwrotne potwierdzenie odbioru, które w świetle utrwalonego orzecznictwa jest dokumentem urzędowym, korzystającym z domniemania zgodności z prawdą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2011 r., sygn. akt V CZ 123/10, Lex nr 785895). Powyższego domniemania pozbawione są dokumenty prywatne, które stanowią dowód wyłącznie tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie w nich zawarte. Dokumenty te mają zatem słabszą moc dowodową niż dokumenty urzędowe.

Załączone do skargi pisma są dokumentami prywatnymi, których wiarygodność osłabia fakt, że ich wystawcą jest sam skarżący. Oznacza to, że skarżący nie udokumentował prawidłowo daty doręczenia mu ostatecznego orzeczenia i w konsekwencji nie uzupełnił pra-

widłowo braków formalnych, do czego został wezwany zarządzeniem sędziego Trybunału z 15 listopada 2018 r.

Przyczyny tego uchybienia nie podlegają ocenie Trybunału. Mogłyby być one ewentualnie uwzględnione, gdyby skarżący złożył wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków skargi, czego jednak nie zrobił.

Odnosząc się z kolei do zarzutu skarżącego dotyczącego błędnego uznania w zaskarżonym postanowieniu, że skarga została wniesiona po terminie, Trybunał stwierdza, że jest on bezzasadny. Skarżący wnosząc skargę nie wskazał, że została ona wniesiona w związku z wezwaniem go do uzupełnienia braków formalnych pisma złożonego w Trybunale 24 stycznia 2018 r. W związku z powyższym została ona zarejestrowana jako nowa skarga i to data jej wysłania, a nie poprzedniego pisma skarżącego, jest brana pod uwagę przy badaniu, czy dochowano terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Mając powyższe na względzie, Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.